



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXIX. In quo de quinto bonorum genere, quibus oblectari potest voluntas, id est supernaturalibus inchoatur tractatio. Qualia ea sint, ac qua ratione à Spiritualibus distinguantur, & qualiter ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Cur anima in operibus bonis sapienter inconstans est. & uariosa?

relinquant locum, sed ordinariè & ut plurimum loquendo anima in operibus & propositis bonis inconstans est, & varia quædam præmittendo, alia arripiendo, plura inchoando, & nihil perficiendo. Cum enim ob delectationis sensum operetur, hic autem inconstans sit & varius, & in quibusdã multò amplius quàm in alijs, euanescente delectatione, euanescit quoque opus & propositum, licet illud maximi fuerit momenti. Apud huiusmodi homines gaudium & delectatio est veluti operum ipsorum anima & vita: extincto proinde gaudio, moritur etiam & finem accipit opus, nec in eo perseverant, Christo Domino dicente: *Hi sunt qui audiunt, deinde venit diabolus, & tollit verbum de corde eorum, ne credentes salui fiant. Cuius rei ea est ratio, quia nõ alias vires, neque aliud fundamentum habebant, quam dictum gaudium seu delectationem. Quamobrem, qui voluntatè ab isto gaudio separat & remouet, præstantissimam dispositionem ad perseverandũ, & non aberrandum adeptus est. Vnde maximi est momenti vtilitas hæc, quemadmodum viceversa, ingens est damnum illi cõtrarium. Sapiens oculos suos in substantiã ac emolumentum operis, nõ autem in delectationem iucunditatemque ipsius collimat. Vnde nec aërem verberat & ex opere constans stabileque gaudium elicit, nec gaudij & delectationis subsidia requirit.*

Luce. 8. 13.

*Tertia vtilitas est profus diuina, nimirũ quia profligato & sopito operum istorum vano gaudio, efficitur pauper spiritu, quæ vna est Beatitudinum, quas filius Dei recenset dicens: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum.**

Matth. 5. 3.

Quartum eõmodum est, quod qui gaudium istud abnegauerit, in operãdo mansuetus, humilis & prudens euadet. Non enim impetu & festinatione à gaudio cõcu-

piscibilis & irascibilis stimulatus operabitur, neque cum præsumptione affectata, ob æstimatione, quam sui operis, delectatione ipsius mediante concepit, nec tandè incautè gaudio excæcatus, opera efficiet.

Quinta denique vtilitas est, quod efficitur Deo hominibusque amabilis, & seipsum ab auaritiæ, gulæ, & spiritualis acediæ, inuidiæ quoque spiritualis, alijsque mille vitijs, præseruat ac liberat.

CAPVT XXIX.

In quo de quinto bonorum genere, quibus oblectari potest voluntas, id est, supernaturalibus inchoatur tractatio. Qualia ea sint, ac qua ratione à spiritualibus distinguantur, & qualiter gaudium illorum ad Deum debeat dirigi, demonstratur.

Expedi vtiã de quinto bono genere, quibus anima oblectari potest, quæ supernaturalia esse diximus, differamus. Supernaturalium autem bonorum nomine hoc loco vniuersa dona, gratiasque à Deo concessas, quæ facultatem & virtutem naturalem superant, quæ gratis datæ appellantur, intelligimus: cuiusmodi sunt dona sapientiæ & scientiæ, quæ Deus contulit Salomonis gratiã ipse quæ S. Paulus enumerat. Fides nimirũ, gratia sanitatũ, miraculorũ operatio, Prophetia, notitia, discretioque; spiritũ, declaratio sermonũ, donũ denique linguarũ. Quæ quidè bona, quamuis extra controuersiam sit esse quodque spiritualia, sicut & illa eiusdè generis, de quibus immediatè sumus acturi: quia tamen insigne ipse illa discrimen intercedit, placuit ea distinguere. Exercitiũ quippe istorum, immediatè hominum vtilitatè respicit, ob quam etiam illa confert Deus, ve ait S. Paul. *Vnicuique autem datur manifestatio spiritus ad vtilitatè.* Quod de gratijs istis accipiendum est. Ac spiritualium gratiarũ exerci-

exercitium & praxis, locum duntaxat ha-
berit inter animam & Deum, & inter Deum
& animam, in intellectus voluntatisq; &c.
communicatione, quemadmodum postea
dicendum est. Quare differunt inter se ra-
tione obiecti: siquidem spirituales, inter
Deum animamque locum obtinent, alia
autem quas recensuimus supernaturales,
ad alias creaturas, pro illarum utilitatibus
diriguntur, & destinantur. Differunt præ-
terea in substantiâ, & consequenter in o-
peratione. Vnde etiam necessario diuersa
de illis debet tradi doctrina.

Cæterum de donis gratijsque superna-
turalibus, in eâ, quâ nunc utimur acceptio-
ne in præsentiloquendo, dico, ad vanum
earum gaudium repurgandum duo hoc
loco emolumenta, quæ in hoc bonorum
genere reperiuntur, esse animaduertenda;
temporale videlicet, & spirituale. Tempo-
rale est, morborum curatio, cæcorum il-
luminatio, suscitatio mortuorum, dæ-
monum eiectio, futurorum vt sibi præ-
spiciant homines, prædictio; & id genus
alia. Spirituale verò sempiternumque
emolumentum est, vt per hæc opera co-
gnoscat Deus, etiq; obsequium debitum
ab eo, qui illa operatur, vel ab ijs, in qui-
bus, vel coram quibus effectum suum
fortioritur, impendatur.

Quantum ad primum emolumentum
temporale nimirum attinet, opera ac mira-
cula supernaturalia, exigua vel certe nul-
lum animæ gaudium delectationemque
promerentur, excluso. n. secundo emolu-
mento, parû vel nihil homini profunt, cû
ex se non sint media ad vniendâ Deo ani-
mam, sed charitas duntaxat. Hæc autē o-
pera & gratiæ supernaturales absq; gratiâ
faciente gratiâ ac charitate exerceri pos-
sunt, siue hoc fiat verè Deo dona gratiasq;
tribuente, quemadmodû iniquo Prophe-
tæ Balaam contulit, siue dæmonis ar-

te, vel alijs naturæ secretis alia similia
(sicut Simoni Mago contigit) falso effi-
ciendo. Quæ opera & mirabilia, si ali-
quam ea operanti vilitatem adferre de-
berent, certè vera & à Deo concessa,
illam adferrent.

Hæc verò absque secundo emolumento,
quantum valeant docuit S. Paulus di-
cens. *Si linguis hominum loquar, & Angelorum;*
charitatem autem non habeam, factus
sum velut æsonans, aut cymbalum tinniens. Et si
habuerio prophetiam, & nouerim mysteria
omnia, & omnem scientiam, et si habuerio omnem
fidem, ita vt montes transferam, charitatem
autem non habuerio, nihil sum &c. Vnde &
Christus Redemptor noster plurimis, qui
hoc modo sua magni penderunt opera,
quando pro eis gloriam ab eo postula-
bunt dicendo. *Domine nonne in nomine tuo*

prophetauimus, & virtutes multas fecimus? Re-
spondet, Discedite à me qui operamini iniqui-
tatē. Quamobrem homo lætari debet, nō
quia eiusmodi insignitus est gratijs, illasq;
exercet: sed quia secundum emolumentū,
spirituale scilicet ex eis elicit; Deo in eis cum
charitate verâ, in quâ vitæ æternæ fru-
ctus consistit, seruiendo. Propterea nam-
que Saluator noster discipulos suos, eò
quod dæmonia eijcerent lætantes, repte-
hendit, dicens: Verumtamen in hoc nolite

gaudere, quia spiritus vobis subsiuntur,
gaudete autem, quod nomina vestra scripta
sunt in calicibus. Quod secundum rectam Theo-
logiæ doctrinam perinde est, ac si di-
xisset. Gaudete & lætamini si libro vitæ
vestra nomina sint inscripta. Ex quibus
intelligimus, non debere hominem læ-
tari, nisi cum æternæ vitæ itinera carpit,
cum scilicet charitatis operibus insudat.
Quid enim coram Deo prodest, aut cu-
ius apud eum valoris est, quidquid Dei
amor non est? qui amor perfectus
non est; si fortis non sit, prudens,

1. Cor. 13. 2

Matt. 23. 2

Quomodo
Lazari de-
bet homo
in huius-
modi bo-
nis?

Luc. 10. 20

B.
Mannis
Cruce

Opera
Mystica
NVI
124

ac in omnium rerum gaudio repurgando discretus: illud totum ad solam dei voluntatem perficiendam ordinando. Atque hoc pacto vnitur Deo voluntas medijs istis supernaturalibus bonis.

CAPVT XXX.

De damnis, qua resultare possunt in animam ex eo, quod voluntatis gaudium in hoc bonorum genere reponat.

TRia præcipua damna existimo ego incurere posse hominẽ, gaudium in bonis supernaturalibus reponentem. Decipere videlicet & decipi: fidei iacturam in anima: vanam gloriam vel aliquam aliam vanitatem.

Qui supernaturalibus bonis delectatur, facile seipsum, & alios decipit.

Quantum ad primum attinet, facillimum est alios, & seipsum quoque huiusmodi operibus sese oblectando decipere. Cuius rei est ratio: nam ad discernenda ista opera, quæ scilicet falsa sint, & quæ vera, item qualiter, & quo tempore exerceri debeant, magnum consilium, multumque Dei lumen necessarium est: vtrique autem rei operum istorum æstimatio, nimiumque ex eis gaudium impedimento est. Et hoc ob duas accidit causas: Prima est, quia gaudium hebetat obfuscatque iudicium: Altera verò, quia ob gaudium, ac delectationem operis illius, non solum appetit homo citius illud fieri, sed etiam vt illud extra tempus operetur propendet. Et dato casu quod virtutes, & opera, quæ exercetur vera sint, nihilominus satis sunt duo isti defectus, vt sæpenumero in illis decipiatur: vel non capiendo illa sicuti capi intelligique deberent, aut non ex illis proficiendo, illisque quando & qualiter oportet vtendo. Quamuis enim verum sit, quod quotiescunque hæc dona & gra-

tias imperitur Deus, simul etiam illarum lucem ac motionem, qualiter nimirum & quando exerceri debeant conferre, ipsi nihilominus plurimum aberrare possunt, non eis cum ea, quam requirit Deus, perfectione, nec eo, quo ipse vult modo & tempore, ob proprietatem & imperfectionem, quam circa illas habere possunt, vtendo. Quemadmodum legitur facere voluisse Balaam, cum contra Dei voluntatem ad maledicendum Israelitico populo pergere præsumpsit. Quamobrem iratus Dominus interficere eum volebat, Sancti quoque Iacobus & Ioannes zelo commoti, volebant facere ignem de celo super Samaritanos descendere, eò quod nolissent Christum Dominum nostrum hospitio excipere; quos propterea reprehendit. Ex quo manifestum fit, qualiter huiusmodi, de quibus loquimur imperfecti, ad opera ista, quando non expediebat patrandæ, ab aliqua imperfectionis passione, gaudio æstimationeque illorum inuoluta, determinatur & inducuntur. Quando enim similis imperfectio non interuenit, tunc solum ad virtutes istas operandas mouentur & determinatur, quando & quomodo Deus illos ad id excitat, extra quod tempus, ea aggredi non expediebat. Idcirco enim de quibusdam Prophetis conquerabatur per Ieremiam Deus dicens: *Non mittebam Prophetas, & ipsi currebant, non loquebar ad eos, & ipsi prophetabant.* Et postmodum subiungit: *seduxi autem populum meum in mendacio suo, & in miraculis suis, cum ego non misissem eos, nec mandarem illis.* Ibidem, etiam de illis dicit: *Quod videbant cordis sui visionem, illamque edicebant: quæ omnia nequaquam hoc modo contigissent, si ipsi hæc abominabili propterea in operibus istis caruissent.* Vnde ex istis autoritatibus datur intelligi, huiusmodi gaudij damnum, non solummodo ad